

בבְּיָמִים אֲפֵלִים אֵלּוּ, הַמִּצָּרִים שְׁלֹטוֹ בָּרַע וְאַכְזָרִיּוֹת עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. הֵם הִקִּימוּ מַעְרַכַת שְׁלֹטוֹנִית קָשָׁה, בָּהּ שׁוֹטְרִים מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עֲצָמָם, הִכְרָחוּ לַכָּפוֹת אֶת אֲחֵיהֶם לַעֲבֹדָה קָשָׁה וּבִלְתִּי פּוֹסְקֶת. יוֹם אַחֵר יוֹם, לֹא תִשְׁלוּם, לֹא רַחֲמִים, הָיוּ הָעֲבָדִים חִיבִים לְהַשְׁלִים אֶת מִכְסַת הַלְּבָנִים הַבִּלְתִּי אֲפִשְׁרִית שֶׁהִטְלָה עֲלֵיהֶם. עַל כָּל קְבוּצָה שֶׁל עֲשָׂרָה עֲבָדִים עָמַד שׁוֹטֵר עֲבָרִי אֶחָד, וּמַעֲלִיהֶם נֹצֵב נוֹגֵס מִצָּרִי אַכְזֹר, בַּעַל לֵב שֶׁל אֶבֶן.

הַמִּצָּרִים לֹא הִבְדִּילוּ בֵּין יֶלֶד לְזָקֵן; כָּל־מִנְחָה נִאֲלָצוּ לְשַׁעֲבֹד עַד מוֹת אֶת גּוֹפָם וְנַפְשָׁם בַּעֲבֹדַת פָּרֶךְ. סִבָּל וְהִתְעַלְלוּת נִוְרָאִים עָבְרוּ עֲלֵיהֶם בְּאוֹתָהּ עֲבֹדַת פָּרֶךְ, הֵם בָּנוּ עָרִים וּמִבְנִים עֲצוּמִים, וּבִסְיוֹם יוֹם הָעֲבֹדָה הַמִּתִּישׁ, כְּשֶׁרָק רָצוּ לַחֲזֹר הַבֵּיתָה וְלָנוּחַ - גַּם זֹאת לֹא אֲפִשְׁרוּ לָהֶם. הֵם נִאֲלָצוּ לְהַשְׁאֵר בַּשָּׂדֶה וְלֹא לַחֲזֹר לְבֵיתָם הֵדֵל, כָּל זֹאת כְּדִי לֹא לְבַזֵּז אֶת זְמַנָּם בְּהִלְכָּה. שָׁם, עַל הָאֲדָמָה הַקָּשָׁה, הֵם נִשְׁכְּבוּ, גּוֹפָם רוֹעֵד וְעֲצָמוֹתֵיהֶם כּוֹאֲבוֹת, עוֹצְמִים אֶת עֵינֵיהֶם בְּתַקְוָה לְהִרְפוּת וְלֹא לָרַגַע מִהִיסוּרִים. אֵךְ הַמְּנוּחָה הַזֹּאת הִיָּתָה קִצְרָה, קִצְרָה מְאֹד; מִהֵרָ מְאֹד הֵם הָיוּ מִתְעוֹרְרִים לְקוֹל צַעֲקוֹת, גְּדוּפִים וּמִכּוֹת שֶׁל הַמִּצָּרִים הָאֲכָזְרִים, שֶׁלֹּא חָמְלוּ עֲלֵיהֶם לָרַגַע.

ג שן, שנת 2447 לבריאת העולם.

שמי אליצור בן מכיר משבט מנשה. היום אני בן שלוש עשרה, והחלטתי להתחיל לכתב יומן זה, כדי לתעד את הנסים והנפלאות שמחולל אדון העולם בשבילנו, עמו. חיי עד פה היו עדות חיה לכחו וטובו של אלקים. נולדתי בתקופה של מצוקה גדולה לעמנו. היינו משעבדים במצרים, כפויים לעבודה קשה ולסבל בלתי נתפס, תחת שלטונו של מלך מצרים האכזר. אותו מלך ששכח מהר מדי את מה שספא רבא שלי, יוסף הצדיק, עשה למען עמו לפני יותר ממאתים שנה.

עם זאת, למרות החשך בימים האלה, אור התקנה תמיד האיר. מאז שהייתי ילד קטן, הייתי עד לידו המגנה של אלקים. בגיל ששה חרשים, נצלתי בנס. נמלטתי ממות שנגזר על ידי פרעה הרשע, שצוה להשליך כל בן זכר למימי היאור. לאחר מכן, מסתר במנהרות תת-קרקעיות עם ילדים אחרים, היינו מוזהרים ומוגנים באופן נסי ובהשגחה אלקית גלויה. יומן זה יהיה ספור הגאולה שלנו, עדות לדורות הבאים. אני רוצה שילדי ונכדי ידעו איך אלקים שמר עלינו ושומר עלינו תמיד.

באמונה ובתקנה,

אליצור בן מכיר

(פרקי דרבי אליעזר פמ"ב)

היום, שתפתי את אבי בחלום שחוזר על עצמו כבר שלושה לילות ברציפות. בחלום זה, אני רואה את כל עמנו, עם ישראל, עוזבים סוף סוף את ארץ מצרים הארוכה הזו לעבר ארץ האבות המבטחת, מקום של שלום ושלווה. אבי, שזרועותיו מלאות בצלקות של עמל וסבל, חבק אותי חזק ולחש באזני: "בני יקירי, דע לך שגם אני חש עמק בלב שנאלתנו המיחלת קרובה עד מאד".

"אליצור", אמר, "יתכן כי חלומותיך אינם חלומות שוא או דמיונות ליליים. אולי הם סימן מאלקים, מסר של תקווה ואמונה. עברנו מסעות מפרכים, אף אמונתנו באלקים לא עזבה אותנו לעולם. אולי כבר הגיע הזמן שנראה את ההבטחות שנתנו לאבותינו מתקיימות". קולו נשמע מלא בטחון ותקווה אשר לא שמעתי מזמן. הרגשתי שהוא נוסף גם בי כח. אני מאמין שבקרוב נזכה ליום בו נצא לחפשי אל עבר הארץ המבטחת.

בתקווה ובאמונה,

אליצור

יומני היקר,

היום אספר על חזיה לא שגרתית. אבא חזר היום מקדם מהרגיל והתחיל לספר לנו ספור נפלא: "ילדים, אתם זוכרים מה שספרתי לכם אודות שליח מהשם שבא לבשר לנו על הגאלה הקרובה? !

היום נודע לנו ששמו משה משבט לוי, בנו של גדול הדור - עמרם. משה קרא לי ולשאר זקני העדה, להצטרף אליו למשימה נועזת נגד פרעה. בלב הולם, כשאנו חדורים בידיעה כי אנו הולכים בשליחותו של אלקים, התקדמנו לכוון ארמונו של פרעה. אף ככל שהתקרבנו אל הארמון וראינו כיצד הוא מקף בחילים מטילי אימה - מיד התמלא לבנו אימה וחרדה. כל אחד מאתנו חזר לאחוריו, כך שלבסוף לא נשאר אף אחד מכל שבעים הזקנים.

